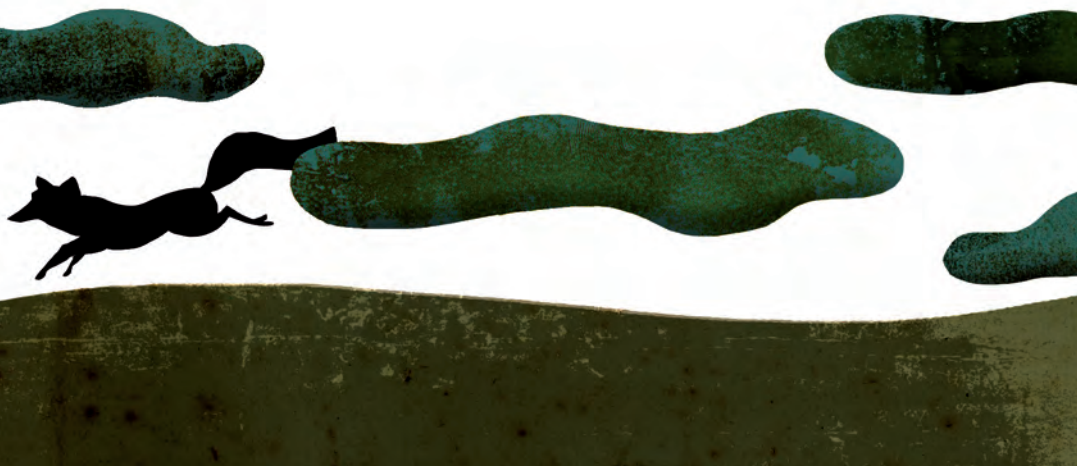

Resulta que fa molt de temps, sense saber com ni per què, una zona boscosa d'un país llunyà va ser envaïda per una densa boira fosca. Era tan espessa que no deixava veure-hi a un pam del nas, i desprenia una pudor tan forta que feia venir basques i marejos. Totes les plantes, des de l'herbei més menut fins als arbres de gran capçada, van començar a perdre el color i a assecar-se. Per això, totes les persones i tots els animals que hi havia per allà van fugir corrents i molt espantats cap a altres bandes del país.

El rei va convocar una reunió amb els seus tres fills al palau per veure què podien fer per deslliurar-se d'aquella boira tan inquietant.

El primer a arribar a la reunió va ser el fill petit, que era a la biblioteca fent el que més li agradava: buscar entre els llibres antics endevinalles i enigmes per resoldre.

Els dos germans grans van trigar més perquè a ells el que els agradava més era la caça i feia dies que rondaven per boscos i muntanyes provant una nova ballesta gegant que s'havien fet dur de l'estranger.

El rei i els seus tres fills van parlar durant moltes hores. A la fi, el fill més gran va dir:

–Agafaré el millor cavall de la cort reial i me n'aniré nord enllà a veure si trobo algun país que puguem envair, per traslladar-nos-hi si de cas la boira acaba ocupant tot el nostre territori...

–Però haurem de fer una guerra –va apuntar el rei, preocupat.

–Sí, pare, tot té un preu –va respondre el fill gran anant-se'n.

El mitjà va dir:

–Jo també penso que cal anar a l'estranger, però no en to de guerra. El que ara necessitem no són enemics, sinó aliats. Jo prendré la nostra millor carrossa, un gran bagul ple d'obsequis i, ben mudat, aniré a veure si trobo regnes disposats a ajudar-nos.

–Vols dir que no ens poden resultar molt cars aquests aliats? –va fer el rei.

–Sí, pare, tot té un preu –va respondre el fill segon tot anant-se'n.

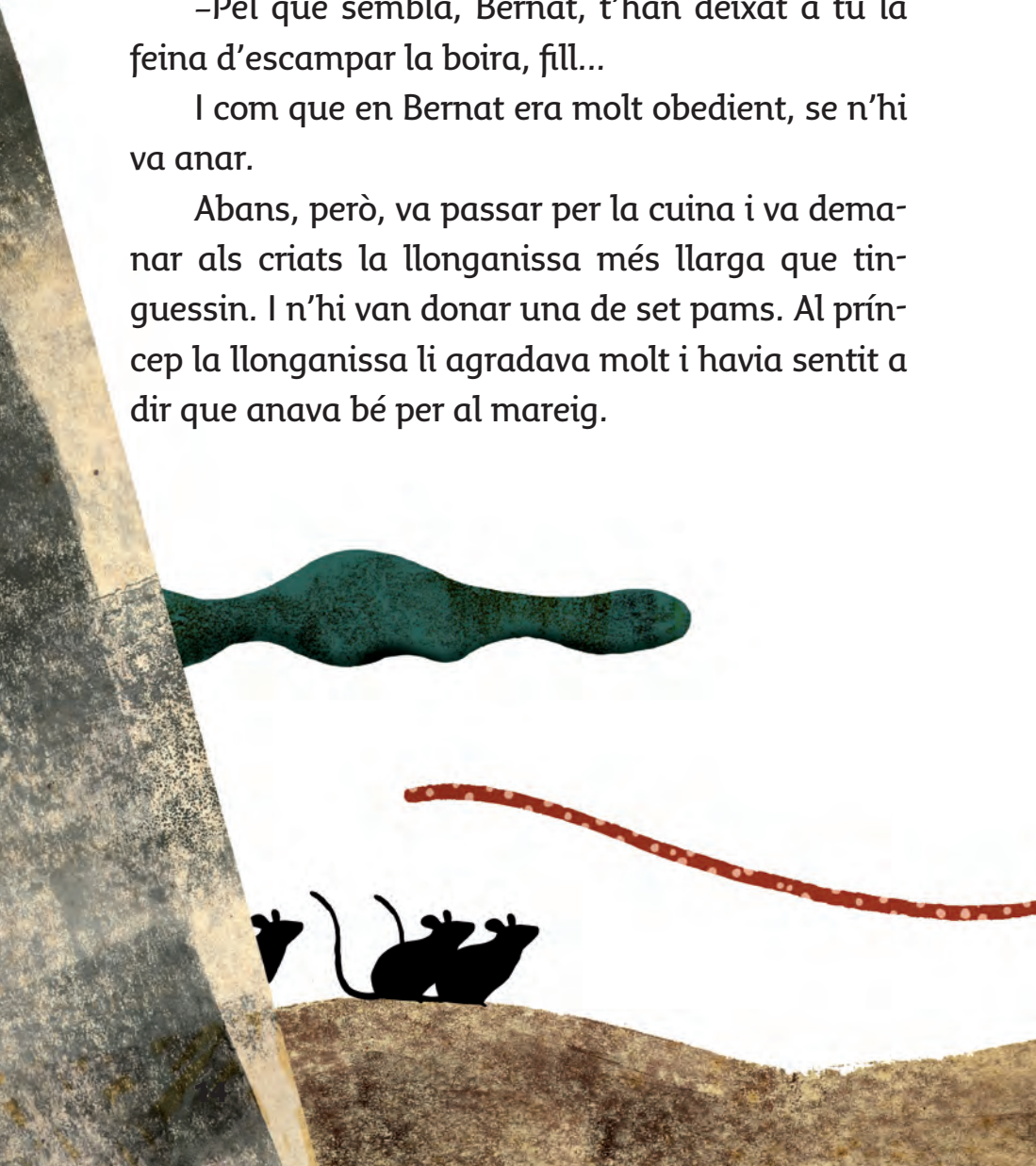

Llavors el rei va dir al fill petit:

–Pel que sembla, Bernat, t’han deixat a tu la feina d’escampar la boira, fill...

I com que en Bernat era molt obedient, se n’hi va anar.

Abans, però, va passar per la cuina i va demanar als criats la llonganissa més llarga que tinguessin. I n’hi van donar una de set pams. Al príncep la llonganissa li agradava molt i havia sentit a dir que anava bé per al mareig.

Com que la llonganissa era molt llarga i feia de mal portar, es va treure l'espasa de la beina i hi va posar la llonganissa dins. Creia que les armes no li servien per lluitar contra la boira i es va quedar només amb un petit punyalet per fer-lo servir de ganivet.

I amb la llonganissa, el punyalet i una cantimplora d'aigua, se'n va anar a trobar la boira.

